

REDACCIO :

JOSEP PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIO :

M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

REUNITS A L'INTERIOR DE CATALUNYA Els Socialistes Catalans afirmen les posicions democràtiques i obreres

Ara fa vint anys, durant el difícil combat europeu, en plena guerra i quan els aliats de Franco es deien Hitler i Mussolini i no Kennedy o Adenauer, els socialistes catalans que durant 32 mesos s'havien batut amb les armes contra el feixisme espanyol, i que ara, als llocs on podien fer-ho continuaven combatent el mateix enemic al costat dels aliats, s'interrogaven també sobre les exigències polítiques del combat i les necessitats que l'esdevenidor imposaria.

Els socialistes catalans, sense deixar «la crítica de les armes», feien servir «l'arma de la crítica». Es preguntaven les causes dels errors d'un passat molt recent, i cercaven superar les lluites del moviment obrer i democràtic durant la segona República — etapa culminant d'una llarga batalla de més de cent anys. Els socialistes catalans, afirmaven aleshores, amb la voluntat d'esmenar errors i febleses, la necessitat d'organitzar un fort partit socialista de Catalunya que sabés aprofitar les experiències del passat i que, girant-se vers el futur, es proclamés la nova organització democràtica dels treballadors de Catalunya la qual devia crear-se a la nostra terra i devia fer-la lliure, prospera i justa.

DES DEL PRIMER MOMENT : UNITAT SOCIALISTA, RENOVACIO SOCIALISTA, PRIORITAT DE L'INTERIOR.

Fa vint anys d'això. Tres anys més tard, el 1945 es fundava oficialment a Tolosa i clandestinament a Barcelona el Moviment Socialista de Catalunya. Fet important: a l'exili s'aplegaven sota les nostres banderes les velles corrents del marxisme revolucionari, del Bloc Obrer i Camperol i part del Pòum, junt amb els nuclis de la Unió Socialista de Catalunya o els catalanistes del vell Partit Català Proletari, sense que manquessin antics militants de la C.N.T., de l'E.R.C. i de la Federació Catalana del Psoe. Però a l'Interior, des del primer moment, l'aplegament es feu sota el signe no sols de la unitat socialista

sino també de la renovació socialista. Hi havia aleshores ja, a l'Universitat sobretot, un nucli bullint d'inquietuts — com després n'han sortit múltiples en les diverses universitats espanyoles. Se'n deia Grup Treballista de Catalunya. Des dels primers moments els vells militants del moviment obrer, curts en les batalles d'ahir lligaren contacte amb els joves universitaris. I és amb ells que es creà a dintre de Catalunya el Moviment. Heus ací, perquè a casa nostra s'ha manifestat molt diferentment la «crisi entre generacions» i sobretot perquè —en el camp socialista— les discrepàncies entre l'Interior i l'Exili no s'han mai enfondit. Unitat socialista, renovació socialista, prioritat de l'Interior. Aquestes exigències ens han definit i ens defineixen. Heus ací, perquè el congrés d'aquest any el M.S.C. s'ha celebrat a l'Interior.

L'ACCIO DEL PARTIT.

Ha passat el temps, en efecte. Els amics de Franco han mort tots fora del llit i més aviat en dolenta postura. El dictador espanyol, ha sabut adaptar-se als esdeveniments internacionals (cosa que l'exili no sempre sap fer, i en tot cas ho fa amb gran retràs) i ha trobat nous protectors. Els socialistes catalans, amb la tossuda puixança que dona la fe en la causa del poble, l'esperança en un demà de dignitat, la voluntat apassionada de justícia social, continuen una feina que emprenguerem un dia convençuts per endavant que es tractava d'un treball dur, difícil i perillós. *Es tractava — es tracta — de posar en peu, en el desolat paisatge de la més gran desjeta de les forces revolucionàries d'Ibèria, una autèntica organització social catalana, capaç de dur al triomf precisament aquestes voluntats transformadores, que la reacció creia anorrear per sempre més.*

La lluita és llarga, sovint esgotadora. Durant tots aquests anys els socialistes catalans hem afirmat la nostra presència, a l'Interior i a l'Exili, procurant educar els quadres nous que inevitablement sorgien a

Catalunya i obrint-se a llurs inquietuts; hem refermat la força de la democràcia social catalana i n'hem fet un element indispensable de tota coalició nacional; hem ajudat l'organització sindical clandestina servint-la en primer lloc; hem estat al primer reng de tots els combats, de totes les lluites, a totes les presons: l'any 1946; l'any 1951, el 1953, el 1958... I naturalment, més que mai, l'any 1962.

LA NOVA ETAPA. COM AFRONTAR-LA ?

Les vagues obreres, les manifestacions universitàries, han obert una nova etapa en el combat. Tot-hom ho ha dit, però el cert és que, a l'exili, fins ara aquesta nova etapa no s'ha traduït en cap nova realitat. A penes seca la tinta de les conclusions de Munich — en les quals la renúncia fins a «la violència passiva» no deixa altre lleure que el dormir la migdiada mentre operen les «forces vives» — Gil Robles i els seus amics repetien les velles posicions del restabliment de la monarquia, que daten almenys de l'any 1947. De l'any 1947 daten també les posicions que intenten oposar-l'hi els altres signataris de les mateixes conclusions. És difícil que una nova etapa pogui enfocar-se amb posicions més revellides.

El que ha entès que es tractava d'una nova situació és realment Franco. Amb la desinvoltura habitual ha llençat al mercat europeu la mercaderia de la «liberalització» que Fraga Iribar-ne intenta revendre, mentre que les vagues obreres esberlaven la C.N.S. i feien inevitable que el ministre de treball parlés d'arbitratge en els conflictes socials, impossible d'obtenir puix que l'arbitratge suposat no és res més que l'instrument del patronat. El franquisme, que és molt més que Franco puix que és el conjunt d'interessos amos de la riquesa, senyors del poder i carcellers de les consciències intenta doncs ara una nova maniobra. En totes les que ha fet fins ara ha tingut un avantatge. Mentre l'oposició apareixia sobretot una manifesta-

(Passa a la pàg. 2)

El Moviment Socialista de Catalunya ha celebrat el seu Congrés a l'Interior

(Vé de la pàg. 1)

ció de fora, de l'exili, el franquisme es presentava com un fet de dintre, recolzant en la realitat interna. Les vagues darrerres han capgirat això. I aquest capgirament s'ha de manifestar. Com?

LA LLUITA S'HA DE MENAR A L'INTERIOR.

Els nostres pobles han de guanyar confiança en els mateixos. Les classes treballadores s'han de sentir mestres de la pròpia consciència, si volen un dia ésser-ho de la riquesa que creen i que el poder polític es sotmeti a la voluntat popular. Aquest progrés de la consciència política i social és ja important. Però ha de guanyar encara grans capes de la població. Un sol camí per això: malgrat totes les dificultats — policiaques i altres — és a l'Interior que s'han de volcar tots els esforços i energies, és l'Interior el que ha de preparar, dirigir l'acció. És només a tuant que l'acció es corregeix ella mateixa i arriba a trobar les grans línies directrius que l'han de dur al triomf. No en tenim cap dubte; si els quadres clandestins que avui hi ha a la península poguessin trobar-se i discutir plegats, el camí que sortiria d'aquesta hipotètica assemblea seria capaç de vèncer rapidament el franquisme. Per una raó senzilla: seria l'expressió de la realitat, d'aquesta realitat que el dictador s'entesta a ofegar, i que quan no pot ofegar procura canalitzar i desnaturalitzar, mentre que l'exili sovint la desconeix i la deforma segons les il·lusions o els prejudicis.

Heus ací perquè aquest any el Congrés del Moviment Socialista de Catalunya s'ha celebrat a l'Interior i perquè, portant a la pràctica el pensament que diem, els socialistes de l'exili hem simplement participat, amb les nostres discussions i el nostre Consell al Congrés del partit. Ens sembla que el fet mereixia ésser subratllat, malgrat la discreció que ens imposa.

Hem marcat així l'inici d'aquesta nova etapa: *som un partit dels obrers i dels democràtics de Catalunya i hem fet el necessari per a delibèr a dintre de Catalunya*. Malgrat la pretesa liberalització, l'exili ens és necessari per açar la nostra veu. Però el nostre gest i la nostra força són ja a dintre i hi seran cada dia més. La dictadura se'n adonarà un dia proper.

TRES GENERACIONS DE SOCIALISTES.

Tres generacions de socialistes ens reunim així aquests dies: vells militants obrers bregats en les lluites contra l'altre dictadura, que arrossegà la monarquia en la seva caiguda. Homes madurs, que foren joves combatents de l'exèrcit del poble i que no han cessat ni un sol moment el combat, trametent la torxa als joves. I finalment, nombrosos, entusiastes, decidits, revolucionaris, els representants d'aquesta joventut que al taller, a la mi-

na, al despatx o a l'Universitat ha plantejat coratjosament la nova batalla.

Tres generacions de socialistes: units pel mateix ideal, discutint lliurement dels principis i de les tàctiques, sense altres divergències que aquestes d'ordre polític: ni «de dins», ni «de fora», ni «joves», ni «vells»; simplement homes, catalans, socialistes que cerquen la veritat lluny del dogmatisme i de l'imposició, en el joc dialèctic de la discussió, en la confrontació de parers, segurs que la justesa d'una idea no pot ésser mai imposada des de dalt, pels que tenen els diners, el poder, o les trones. Democràcia, avui com ahir, vol dir aquesta autèntica recerca col·lectiva per trobar plegats els camins de la veritat. Socialista i federalista, el M. S. C. és en el seu fer com en el seu pensament, essencialment un partit democràtic que no tem la discussió i que creu que d'ella en surt la llum.

FER SOCIALISME.

Fruit d'aquestes discussions és el document que editarem aviat. Amb ell, el nostre partit realitza les seves posicions doctrinals i senyala les solucions reals als grans problemes de Catalunya i d'Espanya, inserint-los en el contexte universal que els condiciona. Hi diem les coses pel seu nom. Som socialistes i estem segurs que — sigui quina sigui la sortida de la dictadura, el procés revolucionari peninsular que no és d'avui, ni de vint anys — sino que ve de molt més lluny, reprendrà. I per evitar noves falles ens cal exposar clara-

ment les nostres finalitats, les quals responen als greus interrogants que la història deixà en supens, fa anys — i als quals s'ajunten els dels nostres temps. Són doncs els grans problemes d'avui i de demà en aquest viure turmentat de la península «inacabada». Convençuts que resolent els problemes econòmics, socials i polítics — donarem noves dimensions a la consciència personal dels homes que avui s'ofeguen en aquesta terra. Política vol dir pedagogia, deia un dels nostres mestres. I pedagogia vol dir acció, acció conscient, transformadora. Comencem doncs a actuar, a marxar vers la fita i així ens anem realitzant com a homes i com a socialistes, bo i acomplint el nostre ideal. El socialista no ho és simplement perquè vol el socialisme, si no perquè fa socialisme; i avui el socialisme es fa: *en el combat contra el franquisme i contra la mentida; en l'esforç per retrempar el coratge col·lectiu dels obrers i del poble; en la lluita diària per educar la joventut, en la voluntat de donar a Catalunya l'instrument d'unitat democràtica capaç d'alliberar-la, i d'indicar a tot Espanya la política que les esquerres socials i polítiques necessiten si no volen ésser enduts per les maniobres dretanes i volen fer front als grans oportunitats que l'història ens depara de nou.*

Heus ací les grans línies del Congrés dels Socialistes de Catalunya que aquest any s'ha celebrat a la nostra terra. És una data important per tots nosaltres i estem segurs que és també una fita senyera per tot el nostre poble.

UTILITAT MARGINAL

(Vé de la pàg. 4)

financiar les indústries dirigides i l'autarquia del país, hom podia fer-se la il·lusió que el règim destructor d'Espanya, isolat del món i presoner d'ell mateix podia trobar en el fons de la pròpia depauperació un residu vitamínic que destil·lés energia i expansió encara que fós del tipus nazi, és a dir, de menjar-se les entranyes. Vint anys després podem veure l'F.N.I. poderós, estèril, representant un terç de la potència industrial del país, regimant i obstruint la producció i creant empreses deficitàries, refineries i alts forns que s'assemblen als forns crematoris de Hitler. L'enormitat dels cabals públics invertits té la mateixa utilitat marginal que les sumes fabuloses invertides en policia i forces armades o sigui fomentar el parasitisme i accelerar la liquidació de la feble indústria manufacturera catalana.

En canvi, tenim l'exemple d'Itàlia on l'Institut per la ricostruzione industriale, creat fa pocs anys amb fins semblants als de l'F.N.I. espanyol i que abarca totes les activitats industrials àdhuc les obres públiques i les dressanes, l'eficàcia i la utilitat del qual es demostra amb un ressorgiment inaudit de les activitats industrials, econòmiques i financeres de tot el país i amb un volum d'operacions superior al de la possible mobilització de tota la riquesa espanyola.

Però, per què diem totes aquestes coses tan velles i tan repetides a l'hora que tothom parla de qüestions econòmiques i alguns s'entesten en propiciar un canvi ordenat i pacífic del règim franquista oferint-nos una monarquia que continuï el mateix estat de coses, la garantia dels privilegiats i l'estagnació perpètua del país? Potser és que som massa sceptics o poc patriotes però ens recordem de Mustafà Kemal Paixà que quan algú li feia tret d'èsser massa radical en l'extinció dels vestigis de la vella Turquia — tan semblant a Espanya — contestava: «El que em reca es que no viuré prou per a poder extirpar fins el record d'aquesta podridura que és la nostra herència i la nostra desgràcia». I, dissortadament, va tenir tota la raó.

ACORDS POLITICS

Cada dia més el M.S.C. de l'Exili i el de l'Interior, s'han de refundre en una sola organització i disciplina, en la qual els socialistes d'un lloc i altre col·laborem intensament al servei dels objectius del Moviment, els quals reclamem avui, en el pla orgànic, un intens esforç d'expansió i de propaganda a tot Catalunya.

FOSICIO SOCIALISTA

El M.S.C. ratificarà en una declaració pública, que ha de ser abundantment distribuïda, les bases essencials del pensament socialista de Catalunya, resumit en el seu lema: Federació, Democràcia, Socialisme.

PACTES POLITICS

En la conjuntura política actual creiem que cal que el M.S.C. :

Continui recolzant plenament el Consell de Forces Democràtiques de Catalunya, del qual formen part les forces democràtiques, de dreta i de centre i d'esquerra del nostre poble.

Es però necessari que el Consell tingui un pensament i una doctrina d'acció, que ara no té. Aquesta, per nosaltres, pot resumir-se així : impulsar tota acció i tota negociació tendint a la liquidació del franquisme; adquirir compromisos formals únicament sobre la base d'un govern provisional de Catalunya que permeti al nostre poble

d'auto-determinar-se lliurement, previ el retorn de llibertats.

Més encara : en l'actual moment hispànic, marcat amb el segell del magnífic combat que la classe obrera de tota la península ha menat aquesta primavera, és necessari que Catalunya defineixi una perspectiva general peninsular que tingui com a base les grans transformacions polítiques, socials i econòmiques que el poble reclama i demà exigirà: estructura federal del país, reconeguent els drets de les nacionalitats; reforma agrària, nacionalització de la banca i de les indústries bàsiques, revisió del concordat i dels pactes internacionals, plaça de l'exèrcit en una societat civil, reforma de l'ensenyament, etc.

El M.S.C. s'adreçarà doncs a les altres forces catalanes democràtiques per fixar les grans línies d'aquest document. Si únicament les forces d'esquerra, polítiques i sindicals, ereguessin oportuna l'afirmació d'aquest pensament de Catalunya — més necessari que mai en l'ambient de confusió política que les maniobres monàrquiques i franquistes desenvolupen —, són les forces d'esquerra de Catalunya les que l'hauran de fer conèixer, i defensar-lo, bo i mantenint amb la dreta catalana les bases d'entesa definides en els apartats anteriors.

POSICIO INTERNACIONAL

En relació a les perspectives internacionals, el M.S.C. ratifica les anàlisis

dels anys anteriors que han anat orientant la seva acció, i que els esdeveniments de l'Àfrica, d'Amèrica del Sur, de l'Àsia ratifiquen diàriament : les masses abans miserables d'aquests països ex-colonials, plantegen avui als pobles industrialitzats — tant de l'Est com de l'Oest — l'ineludible exigència d'un accés a les formes de benestar social, econòmic i de promoció cultural que només el socialisme pot aconseguir.

En aquests moments, quan a l'Àfrica només queden en peu els residus del colonialisme espanyol i portuguès, el Moviment Socialista de Catalunya pro-

(Passa a la pàg. 3)

SOBRE QUESTIONS SINDICALS

El combat del moviment obrer peninsular, durant els mesos passats ha confirmat plenament l'essencial de les nostres posicions : és únicament lluitant que els treballadors aconseguiran la reconeixença dels seus drets i obtindran el benestar al qual aspiren.

En la direcció i l'organització d'aquesta lluita, la U.G.T. de Catalunya ha jugat i jugarà un paper essencial.

Al nostre entendre l'acció de la U.G.T. de Catalunya, per ésser plenament eficaç, ha de recolzar fonamentalment en l'Interior. Els socialistes de Catalunya continuarem servint amb tot entusiasme l'organització sindical i procurant que sigui el millor instrument del combat obrer, tenint sempre present les següents orientacions :

1) S'ha de reforçar la tasca de penetració orgànica i de propaganda sindical a totes les fàbriques i tallers de Catalunya. La U.G.T. es proposa ésser l'ànima del gran esforç social que comença de nou. Els socialistes farem tot el necessari per assegurar-li el triomf.

2) S'ha de reforçar l'Aliança Sindical de Catalunya, amb la U.G.T., la C.N.T. i els sindicalistes cristians que s'atinguin a la voluntat de lluita de les dues centrals obreres, i que siguin capaços de plantejar-se el gran renovellament d'estructures sindicals que la caiguda del franquisme plantejarà ineluctablement, i que ha de donar accés als treballadors a la gestió de la vida econòmica i social del país.

3) S'ha de continuar fent tot el necessari per que les organitzacions sindicals i internacionals ajudin directament els organismes sindicals de l'Interior, que és on han de residir les direccions de les organitzacions sindicals clandestines.

4) Per aconseguir-ho, i fer efectiva la tasca de propaganda sindical, cal reforçar l'acció del Secretariat de Catalunya de la U.G.T. a l'Exili, el qual ha contribuït amb el seu esforç passat, i contribuirà en el futur, a l'obtenció d'ajudes morals i materials internacionals.

5) Preconitzem també la necessitat d'anar ràpidament a la creació dels Sindicats d'Indústria, els quals deuen entrar en contacte amb els S. I. internacionals.

Morts assassinsats

Després de la catàstrofe de la comarca de Barcelona

Escrivim aquestes ratlles encara sota l'impuls de la gran emoció de les noves tristíssimes que ens arriben de Catalunya : centenars de víctimes, doncs i nens; dotzenes de treballadors enduts per les riudes...

No tindriem vergonya si volguéssim fer política demagògica amb aquestes pobres víctimes. Es doncs amb plena consciència del que diem que fem, aquesta afirmació: **AQUESTS MORTS HAN ESTAT ASSASSINATS PEL REGIM FRANQUISTA.** Com els de Sevilla, com els de València, com els de Rivadelago... Han estat assassinsats per la terrible incapitat del règim, per la seva incúria que fa que no existeixin ni serveis de bombers, ni serveis d'auxili, ni serveis de previsió, ni serveis d'ajuda... Qui pot dubtar-ne ni un moment? Les tempestes no es poden evitar, però les inundacions, les víctimes, sí.

Però per evitar aquests terribles drames, que ja només ocorren en societats primitives, no n'hi ha prou amb visites de Muñoz Grandes o del minut de Gual Villalbi. Cal una societat responsable, una vida civil organitzada, una autèntica participació del ciutadà, de l'home, a aquesta societat que l'ha de protegir de les malvestats, de la misèria... Res d'això no hi ha a l'Espanya de Franco; no hi ha més que mentida i faramalla. Les viles de Tarrassa, de Sabadell, de Rubí, d'Esparraguera, són ciutats creadores de riquesa. On van els diners? Com es possible que no s'hagin canalitzats els rius, previst les inundacions, preparat els auxilis? Qui és responsable? Qui ha escollit les «autoritats»? No és el dictador?

Els morts d'aquesta tardor són les noves víctimes d'un règim incapaç i criminal. Han de ser les darreres! Cal exigir responsabilitats!

UTILITAT MARGINAL

Per M. SERRA I MORET

ARA s'estila de tractar tots els afers en termes econòmics i el criteri públic arriba a formar-se en teoria dels valors computables per dependent de vista totes les causes i circumstàncies que afecten o determinen aquests valors. Així, doncs, si teniu un malalt que cal operar d'urgència podeu discutir el cas amb sofismes econòmics, compulsar les tarifes de les clíniques, els emoluments dels cirurgians més famosos i els possibles ajuts de les assegurances i quan tindreu tots els elements reunits i haureu constatat que el malalt no s'ha mort encara, podreu començar els tràmits per a internar-lo a un hospital frenopàtic car ja sabeu que en establiments de caràcter general com el mercat comú europeu els anormals i els paralítics no hi tenen cabuda.

Per si nosaltres no hi entenguéssim prou trobem a vegades auxilis inesperats que ens ajuden a interpretar els fets segons les normes de la raó o del consensus racional. En aquest nou gabinet ministerial que s'ha empecat Franco per a desbrossar camí en el temps que li resta de vida hi figura encara, si no ens equivoquem, l'eminent economista català senyor Gual Villalbí. I aquest nou ministeri, encetant un costum que no tindrà gaire durada, va publicar una nota de les deliberacions del consell celebrat el dia onze d'agost. Hi ha dades econòmiques interessants, entre altres, l'anunci de que tot va bé, si fem bondat i si Franco pot seguir governant sense entrebanes com fins ara, la renda nacional augmentarà probablement en un 5 % anyal i els espanyols de l'any 1970 gaudiran d'un promig d'ingressos de 423 dòlars per any o sigui una mica menys de la meitat del que gaudien els francesos l'any 1960.

Amb perspectives tan falagueres no es comprén el perquè els miners asturians i els metal·lurgistes catalans s'entestent a fer vagues i a provocar la repressió de les autoritats benèvols que tancaren els pous afectats i propagaren l'estagnació econòmica i la misèria de les masses. Tot això retarda la materialització del brillant programa franquista que oferia la pau perpètua, l'lar per totes les famílies, pa per totes les boques i una Espanya triomfant, UNA, GRANDE y LIBRE. Es clar que un quart de segle és un espai molt curt de temps per a realitzar un programa tan ambiciós molt més tenint en compte que els totalitaris van perdre la guerra i que les podrides democràcies van seguir dominant el món i afirmant un desenvolupament econòmic que per bé que es diu capitalista té la virtut d'adaptar-se a les lleis biològiques d'evolució i de creixença que són les que han donat l'esclat de la civilització i de la riquesa al món occidental.

Els miners asturians, com els nostres obrers, com els seus antecessors de l'Espanya de Carles III tenen la precència que determina l'ús o el refús de les ciències aplicades i que no ens deixa ésser responsables dels mals que patim encara que siguin inevitables. Les ciències econòmiques, molt més quan se les moteja de socials, expliquen el metabolisme de les economies pobres i ofereixen solucions plausibles als problemes humans sobretot quan es plantegen clarament, sense eufemismes, com ara el cas d'Espanya després de l'enderrocament de la República. El poble havia estat vençut, pràcticament anihilat, no calia doncs tenir-lo en compte. Restava l'exèrcit, l'Església, la burgesia, la banca, els latifundis, els monopolis, la burocràcia, els rendistes i la ociositat, que s'havien de disputar el botí i que havien d'acreditar la teoria de la supervivència dels més adequats. Com camp de maniobra comptaven amb una terra eixarçada i una mà d'obra abundant, esclava, i un cap del presidi capaç de matar mig món per a fer passar el clau per la cabota. Per a fer la felicitat i àdhuc la fortuna d'uns quants milions ja n'hi havia ben bé prou i podia donar-se al país l'aparència d'una organització estatal «sui generis» car de fet era la jerarquització del banditisme i del crim per a donar-li permanència i estabilitat. I ha passat un quart de segle i la cosa es troba tan inerta i miserable com el primer dia, amb una economia pròpia — i tan pròpia — l'economia de la consumció, de la inèrcia, de l'empobriment progressiu, de la façana polida i dels seixanta mil pisos nous i buids que hi ha a Madrid, com a Bilbao o a Sevilla, perquè la confraria dels privilegiats no creix numèricament i creix en canvi la dels desposseïts, dels que treballen gairebé de franc quan troben feina i no poden ocupar pisos ni vivendes, ni anar a plaça a comprar carn, fruites o verdures, però poden anar al cinema, a contemplar les desfilades de la victòria o cercar l'escapatòria de l'emigració controlada, invenció econòmica del règim i de l'Opus Dei que ni el Pakistan es veuria amb cor d'imitar.

Quan en 1941, en plena guerra mundial, Suances va tenir la iniciativa de fundar l'Institut Nacional d'Indústria amb la finalitat de propulsar i

(Passa a la pàg. 2.)

ACORDS POLITICS

(Vé de la pàg. 3)

clama la seva total solidaritat amb els pobles del Marroc, d'Angola, de Mozambique, etc. — que encara són víctimes de l'imperialisme miserable de Franco i de Salazar i assegura aquests pobles que els socialistes de Catalunya defensaran i defensarem llurs drets a l'independència i a l'unitat nacional.

El M.S.C. continua convençut que la lluita per la pau i per la convivència pacífica resta la necessitat vital de tota la humanitat; els socialistes han de denunciar i oposar-se a totes les provocacions i a les polítiques de força, siguin de l'Est o de l'Oest. Es aquesta convicció la que guia la seva política internacional.

PER UNA EUROPA SOCIALISTA

Per la seva situació geogràfica i per les seves afinitats socials i culturals, Catalunya pertany plenament a Europa. Som partidaris doncs d'integrar-nos a aquesta Europa que s'està fent — i que haurà de depassar les sis nacions inicials —, però estem convençuts que cal donar-li un contingut socialista basat no únicament en la prosperitat econòmica sino també en la justícia social; basat també en les idees internacionals que han nodrit sempre els moviments obrers i socialistes d'Europa. Ultra la progressiva socialització de les estructures econòmiques d'aquesta nova Europa que avui el neo-capitalisme monopolista — i en la qual els sindicats hauran de jugar un paper de gestió fonamental — els partits obrers han de propugnar l'obertura — de les fronteres als pobles del tercer món, enlloc de tancar-les egoïstament. Només així serem realment fidels a les tradicions socialistes i europees.

ACCIO OBRERA I POPULAR CONTRA FRANCO

El M.S.C. creu necessari concertar totes les accions, coordinar totes les energies que puguin atènyer i finalment liquidar el règim franquista, siguin les que siguin les forces participants, i àdhuc si no hi ha acords polítics permanents entre elles.

Considerem un error l'anti-comunisme negatiu que, per evitar tota confusió amb els comunistes, es cantona en l'acció i risca de fer el joc de les dretes. Nosaltres preonitzem una altra posició: la de l'autonomia i l'independència socialista i democràtica. Bo i refusant pactes permanents amb el P.C. — per raons conegudes, interiors i internacionals — propugnem la coordinació de tots els esforços antifranquistes, sense confusió de cap mena, i sense que això sigui obstacle a l'obra de domesticació de les noves generacions que el franquisme enganya amb la seva propaganda.

La voluntat decidida dels socialistes d'ésser al primer pla del combat contra Franco, de definir-ne els objectius i de situar-lo amb prioritat a qualsevol altre consideració de política internacional, és el millor instrument de la política d'acció popular que preonitzem.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant: A. IBORRA